

Chương 258: Cảm Xúc Của Harriet Và Ellen

(Số từ: 3432)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:03 AM 24/05/2023

Thay vì thuyết phục Sarkegar, tôi chỉ đe dọa cô ta. Tôi không thể che giấu sự thật rằng tôi đánh giá cao Ellen, vì vậy tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đe dọa Sarkegar bằng chính mạng sống của mình.

Với điều đó, cô ta sẽ không thể chạm tay vào Ellen.

Tôi không nghĩ Sarkegar sẵn sàng gọi tôi là trò bịp bợm, nhưng sự thật về Ellen đã được đưa ra ánh sáng.

Mặc dù Sarkegar sẽ không làm gì Ellen, nhưng cô vẫn có thể quyết định theo dõi cô ấy mà không cần tôi thông báo.

Sarkegar sẽ theo dõi sát sao cô ấy. Nếu Ellen tình cờ phát hiện ra tôi là ai và định làm bất cứ điều gì với tôi, thì rất có thể cô sẽ ra tay.

Eleris không hỏi tôi bất cứ điều gì vào lúc này vì tình hình có chút phức tạp.

Sarkegar trở về với trong lòng vừa lo lắng vừa sợ hãi, Eleris cũng vậy.

Đó không phải là kết thúc.

Tôi đã quay trở lại tình huống ban đầu, và bằng cách nào đó tôi phải nghĩ ra một cái cớ cho cái chết của Aaron Mede.

Thành thật mà nói, không phải tôi, mà chính Ellen và Harriet đã gây ra chuyện đó.

2 người đó thực sự đã chiến đấu với tên này trong chính dinh thự của hắn. Tất nhiên, cũng chính họ đã phát tán Kết giới Kháng Ma Thuật và đuổi theo Aaron.

Thực sự không phải tôi đã giết Aaron, vì vậy tôi không có gì để thú nhận.

Tuy nhiên, tôi đã miễn cưỡng hơn rất nhiều khi nói với bất kỳ ai rằng tôi đã liên lạc với một Pháp sư của Black Order. Tất nhiên, họ sẽ phản đối những điều điên rồ mà tôi đang lên kế hoạch, và họ thậm chí còn không biết rằng Aaron Mede là thành viên của Black Order.

Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ khi nghe về việc Ellen đã đi đến mức đó như thế nào.

Có thể che đậy cái chết của Aaron Mede, nhưng điều đó vẫn khiến Harriet và Ellen bị giám sát.

Vì Aaron Mede đã chết sau khi 2 người đó làm theo lời giới thiệu của ông Mustrang, nên chắc chắn mọi người sẽ nhận thấy mối liên hệ có thể

xảy ra giữa cái chết của Aaron Mede và sự can thiệp của hai người đó.

Giấu không được thì lộ ra là tốt nhất.

May mắn thay, hoặc thật không may, không có nhân viên nào còn sống trong biệt thự của Aaron Mede—ban đầu tất cả họ đều bị Homunculi điều khiển.

Ellen và Harriet đến dinh thự của Aaron Mede và thấy rất nhiều thí nghiệm vô nhân đạo trên các dạng sống khác nhau đang được thực hiện, và đó là lý do Aaron Mede cố gắng giết họ, nhưng tình thế đã đảo ngược.

Tôi định giải thích một chút như vậy.

“Cậu muốn tôi chăm sóc nó?”

“Cậu không yêu cầu tôi làm điều đó, phải không?”

Bertus khoanh tay cười khẩy trước yêu cầu của tôi.

“Vừa lúc tôi đang thắc mắc cậu đã gây ra rắc rối lớn nào khác, giờ lại liên quan đến Chimera và Homunculus? Cuộc sống của cậu chắc chắn là đầy sự kiện. Chắc chắn là có một chút khó chịu khi tham gia vào lúc này.”

“Lần này không phải lỗi của tôi, được chứ? Tên đó đã cố giết tôi.”

“Bất kể cậu có đúng hay không, đây là một vấn đề khó giải quyết.”

"...Đúng."

Cuối cùng, chỉ có Bertus hoặc Charlotte mới có khả năng giải quyết vấn đề theo cách như vậy. Những gì tôi nói không xa sự thật vì Aaron Mede thực sự đã cố giết Ellen và Harriet, chưa kể trước đó hẳn ta đã cố giết tôi như thế nào.

Tôi đã nghĩ đến việc nói với anh ấy về Black Order, nhưng tôi đã ngăn mình làm điều đó. Người ta có thể đi đến kết luận rằng Aaron Mede bằng cách nào đó có liên quan đến họ chỉ bằng cách nhìn vào phòng thí nghiệm dưới lòng đất của hắn.

"Nó chắc chắn là kinh tởm. Tôi không thể tin rằng một giáo viên Temple đã làm những điều như vậy. Pháp sư là gì...?"

Bertus tặc lưỡi khinh thường. Anh ấy có vẻ rất khó chịu khi có những người như vậy trong số các giáo viên của Temple.

"Nó sẽ được chăm sóc ngay cả khi cậu không yêu cầu điều này từ tôi, vì vậy cậu đừng lo lắng nữa."

"Còn những người khác?"

"3 người các cậu thậm chí sẽ không bị điều tra. Chẳng có gì tốt nếu vụ việc này bị bại lộ cả."

Sẽ không tốt cho hình ảnh của Temple nếu sự thật rằng một trong những giáo viên của họ đã tham gia vào nhiều thí nghiệm cấm kỵ, thí nghiệm trên người là một trong số đó, được tiết lộ.

Vụ việc sẽ bị bùng bít, Aaron Mede sẽ chỉ được coi là một người mất tích, và tất cả những vấn đề liên quan đến anh ta, bao gồm cả những vụ ám sát, sẽ bị chôn vùi cùng anh ta.

Những người nắm quyền lực sẽ dập tắt tất cả trước khi nó đến tay họ để họ có thể tránh được một tình huống rắc rối.

Điều đó, ít nhất, dường như là một hằng số trong cả hai thế giới.

Bất kể mong muốn của tôi là gì, vụ án sẽ biến mất một lần và mãi mãi.

[Hoàn thành nhiệm vụ – Đe dọa ám sát]

[Bạn đã có được thuộc tính 'Nguy Hiểm Cảm Tri'.]

Cùng với đó, sự kiện ám sát khiến máu tôi lạnh toát trong một thời gian dài đã kết thúc.

—Thuộc tính: Nguy Hiểm Cảm Tri

Mô tả : Một thuộc tính cho phép bạn phát hiện các mối đe dọa đối với bản thân—from những mối đe dọa nhỏ đến những mối đe dọa đến tính mạng. Đó là một khả năng hỗ trợ bạn trong trận chiến và đồng thời cho phép bạn phát hiện sát khí. Các yếu tố rủi ro có thể được cảm nhận và xác định trước.

Cảm giác là trêu tượng và không tuyệt đối.

Các nhiệm vụ đặc trưng thường mang lại những phần thưởng lớn, và điều tương tự cũng đúng vào thời điểm đó.

Sự việc đã được giải quyết. Không, nó vẫn chưa được giải quyết hoàn toàn, nhưng tôi đã giao nhiệm vụ cho Bertus, vì vậy nó sẽ tự giải quyết.

Giai đoạn của vụ việc là bên ngoài Thủ đô Đế quốc, và không có nhân chứng nào vì nó xảy ra bên trong dinh thự, điều đó có nghĩa là không có gì phải lo lắng.

Tôi chỉ phải sắp xếp phần còn lại.

Tôi đã nghe tất cả về cách mà Ellen và Harriet tìm thấy Aaron Mede, tuy nhiên, tôi chỉ nghe nói về nó và tôi chưa sắp xếp thông tin.

Đầu tiên tôi đi tìm Harriet.

Cô ấy không ở trong câu lạc bộ của Hội Nghiên cứu Phép thuật hay phòng thí nghiệm nghiên cứu ma thuật bên trong ký túc xá của chúng tôi, mà cô ấy đang ở trong phòng riêng của mình.

"Chào."

Harriet trông khá nhợt nhạt.

"Hãy nói chuyện."

"Được rồi..."

Harriet cẩn thận mở cửa.

“Cậu có muốn vào không?”

Thông thường, Harriet sẽ không bao giờ cho tôi vào, nhưng cô ấy trông tệ hơn khi như vậy.

Harriet đã không thực sự giết bất cứ ai, nhưng những gì cô ấy nhìn thấy phải rất kinh hoàng.

Bất cứ điều gì Harriet nhìn thấy, nó sẽ vượt xa trí tưởng tượng của cô ấy. Chỉ nghe nói về nó đã khác rất nhiều so với việc tận mắt chứng kiến.

Ngồi đối diện nhau ở một chiếc bàn, Harriet rõ ràng chỉ nhìn vào chiếc bàn trống.

Ban đầu, tôi muốn nổi giận với Harriet và hỏi tại sao cô ấy lại làm một việc nguy hiểm như vậy.

Giống như hai người đó có nhiều điều muốn nói với tôi, tôi cũng có nhiều điều muốn nói với họ.

“Tại sao... lại có người làm thứ như vậy chứ?”

“Không cần những thứ như vậy. Một con sâu có thể thao túng con người, và những sinh vật được tạo ra bằng cách trộn lẫn con người và quái vật...

Tại sao? Tại sao mọi người cần phải làm những thứ như vậy?”

—Chimera...

Khi Harriet nhìn thấy những thứ mà Ellen đã chém, cô ấy dường như sắp suy sụp tinh thần.

Harriet kinh hoàng trước sự ác độc vắn vẹo của gã Pháp sư.

“Reinhardt...”

"Vâng."

"Lần này, tớ biết... rằng cậu không cố ý nhúng tay vào chuyện này..."

Harriet đang run và cẩn thận nắm lấy tay tôi.

"Những thứ này... Những thứ đáng sợ này... Cậu có thể đừng nhúng tay vào chúng nữa được không? Tớ rất sợ... Tớ không thể hiểu được... Tớ không quan tâm đến bất cứ điều gì khác... Đánh nhau với các sinh viên khác là tốt, nhưng... những thứ như thế này... cậu không thể tránh xa nó được sao?"

Harriet rùng mình trước khi bật khóc.

"Tớ... tớ sợ rằng cậu đã trôi quá xa khỏi tớ. Không, tớ sợ vì có vẻ như cậu đã đi quá xa..."

Tôi đã quá bình tĩnh trong tình huống đó, và dường như Harriet cũng sợ điều đó.

"Tớ cũng muốn thế."

Bàn tay của Harriet đổ mồ hôi khi chúng nắm lấy tay tôi.

"Tớ sẽ cố như vậy."

Đó là một lời nói dối.

Chúng là những từ chỉ có thể bị coi là dối trá, và Harriet cũng nhận ra chúng là như vậy.

Tôi không có lựa chọn nào khác.

—Trong ký túc xá...

Khi tôi đến gặp Ellen trong phòng huấn luyện thì đã là nửa đêm.

Harriet đã có thể tẩy sạch vết máu trên người chúng tôi bằng Ma pháp thanh tẩy của cô ấy, vì vậy chúng tôi có thể trở lại Temple mà không bị nghi ngờ.

Chỉ có tôi và Ellen trong phòng tập. Ellen không nói gì và chỉ nhìn tôi.

*Kachak!

Ellen lặng lẽ khóa cửa phòng tập.

Tôi có một ý nghĩ mơ hồ về lý do tại sao cô ấy làm điều đó.

"Triệu hồi nó."

"...Cái gì?"

"Tiamata."

*Chiing...

Ellen triệu hồi Lament vào tay phải của mình.

"Tại sao?"

"Cứ làm đi."

Ellen nhìn chăm chăm vào tôi với đôi mắt xanh sẫm của cô ấy.

"Làm đi."

Tôi triệu hồi Tiamata vào tay phải của mình.

Ellen nhảy về phía tôi, cơ thể cô ấy bao trùm trong ngọn lửa xanh.

*Kang!

Tôi cố gắng tăng cường sức mạnh cơ thể của mình đến giới hạn của nó, nhưng chỉ trong vài giây, Tiamata đã thoát khỏi tầm tay của tôi và Lament của Ellen đè lên cổ tôi.

Đó là một sự khác biệt áp đảo về kỹ năng.

Có phải Ellen muốn cho tôi thấy điều đó?

Đôi mắt của Ellen sôi sục giận dữ.

“Tớ có thể đã chết nếu không có sự giúp đỡ của Harriet.”

Ngay cả Ellen, trong trạng thái [Tăng cường sức mạnh ma thuật], cũng có thể chết trong nhà của nhà giả kim đó nếu không có Kết giới Kháng Ma thuật của Harriet. Ellen nói một cách bình tĩnh.

“Đáng lẽ cậu không nên đến.”

Ellen, người không biết rằng tôi đi cùng với Sarkegar và Eleris, không thể không tức giận.

*Clang!

Không biết làm cách nào để trút giận, Ellen ném Lament xuống sàn phòng tập.

Thánh kiếm lăn trên mặt đất như một mảnh rác.

"Tớ đã nói với cậu là không được làm bất cứ điều gì nguy hiểm!" Ellen hét lên.

“Tớ... Đã bao nhiêu lần... Tớ đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi? Tớ đã nói với cậu như vậy thường xuyên. Tại sao... chỉ là tại sao...? Tại sao?”

Ellen run rẩy.

Nước mắt cô trào ra và lăn dài trên má.

“Tại sao cậu luôn làm những việc như thế này...
Tại sao...?”

Ellen nghĩ tôi sẽ chết nếu cô ấy và Harriet không đến trước, và Ellen đã đúng với nhận định đó.

Nếu tôi đi một mình, tôi sẽ chết.

Chắc chắn Ellen sẽ cảm thấy thất vọng vì tôi không thể nói với cô ấy về hoàn cảnh của mình.

Ellen không thể không nghĩ rằng tôi là một kẻ điên không thể kiểm soát được mong muốn trả thù của mình.

Ellen đã khóc khi nắm tay tôi.

“Đáng lẽ cậu nên mang theo người dì tóc hoa râm đó. Tại sao cậu... Tại sao cậu lại đến đó một mình?”

Có vẻ như việc không mang theo Loyal là một sai lầm của tôi.

Ellen cảm thấy như sắp phát điên vì mình dính vào chuyện nguy hiểm. Cô ấy phải cảm thấy như tôi liên tục vượt qua ranh giới mà không hề biết vạch ở đâu.

Nó dường như quá sức chịu đựng đối với cô ấy.

“Cậu có giận không?”

“Đúng. Tôi đang tức giận.”

Ellen nhìn tôi, mắt đỏ ngầu.

‘Sau đó, cậu có nghĩ rằng tôi không tức giận?’

Đúng như Ellen đã nói...

Nếu không có Harriet, có lẽ Ellen đã bị giết trong dinh thự của nhà giả kim đó. Cô ấy sẽ chết mà không cần phải chiến đấu do tất cả các bẫy ma thuật.

Ellen đã nhầm khi nghĩ rằng tôi là người may mắn còn sống.

Đó là Ellen...

Sarkegar đã biết về Ellen.

Nếu tôi không lấy mạng đe dọa, Sarkegar đã giết Ellen ngay lập tức, và cô ấy vẫn chưa đủ an toàn để tôi không lo lắng.

Cô đã phải đối mặt với một mối đe dọa lâu dài.

Khi Ellen tức giận, tôi cũng vậy. Tôi thậm chí không thể đổ lỗi cho Ellen vì cô ấy đã tự đặt mình vào nguy hiểm vì lợi ích của tôi.

Thậm chí vẫn còn...

Tôi có thể đã làm tất cả một mình.

Chỉ là vì sao?

Tim tôi đập loạn nhịp khi nhìn thấy Ellen bước ra từ cánh cửa bí mật của dinh thự Aaron Mede.

Tại sao cô ấy ở đó?

Cô ấy vẫn còn sống, mặc dù.

Làm thế nào mà cô ấy đến đó?

Nếu cô ấy chết như thế này thì sao?

Sarkegar nhìn thấy Ellen.

Tôi nên làm gì?

Tôi nên làm gì đây?

Lý trí của tôi gần như bay biến vì bao nhiêu suy nghĩ khác nhau cứ rối tung lên trong đầu.

Tuy nhiên, tôi không thể nói với Ellen tất cả những điều đó.

Tôi không thể nói với Ellen rằng cô ấy đã đặt mình vào nguy hiểm và rằng cô ấy cũng sẽ bị đe dọa trong tương lai vì điều đó.

"Tớ mạnh hơn cậu."

Ellen lườm tôi khi cô ấy nói.

"Điều đó có nghĩa là cậu không thể chết?"

"Không, nhưng tớ có thể tự bảo vệ mình tốt hơn nhiều so với cậu."

Ellen đã đúng.

Nhưng...

Ngay cả khi tôi bỏ qua việc Sarkegar biết về Ellen, thì sự thật là Ellen và Harriet đã làm quá lên.

Vào thời điểm đó, dù Ellen mạnh đến đâu, cô ấy vẫn yếu hơn Loyar, và Harriet dù mạnh đến đâu, cô ấy vẫn kém Eleris.

Họ liều lĩnh chiến đấu liều mạng mà không hề biết hoàn toàn về khả năng của đối thủ.

Tôi đã tức giận.

Tôi thừa khả năng chăm sóc nó, nhưng họ nghĩ tôi không nên.

Một ngày nào đó, tất cả bọn họ có thể bị ném vào hồ lửa chiến đấu, vì vậy không cần phải trải qua những điều đó trước.

Tuy nhiên, một câu hỏi cơ bản hơn nảy sinh trong đầu tôi...

—Nếu Ellen trở thành Swordmaster và Harriet trở thành Archmage...

Tôi có sẵn sàng để họ liều mạng vì tôi không?

Tôi đã không nghĩ như vậy.

“Tớ rất biết ơn vì cậu đã nói rằng mình sẵn sàng mạo hiểm mạng sống của bản thân vì tớ, nhưng cậu thực sự không cần phải làm vậy.”

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc nói một cách lạnh lùng.

“Cậu muốn tớ nhìn cậu chết sao? Cậu có thể... nói cho tớ biết ít nhất cậu đang nghĩ gì. Cậu có thể đã nói với tớ những gì cậu sẽ làm. Chúng ta có thể nói về nó, và sau đó... chúng ta có thể làm cùng nhau...”

Ellen không có ý định lùi bước. Đó là điều mà tôi không thể nói với cô ấy. Tôi thậm chí không thể nói với Sarkegar tại sao tôi lại chỉ đích danh Aaron Mede là thủ phạm, vì vậy không có cách nào thuyết phục được Ellen.

“Sao cậu không nói gì với tớ?”

Cũng giống như tôi đã không nói với Ellen bất cứ điều gì, Ellen cũng tự mình đi điều tra mà không nói với tôi bất cứ điều gì.

Cuối cùng thì tôi và Ellen cũng giống nhau.

Chúng tôi không thể nói với nhau vì chúng tôi sợ rằng nếu chúng tôi nói với nhau, cả hai chúng tôi sẽ không để người kia thực sự làm điều đó.

Chúng tôi không nói với nhau vì chúng tôi nghĩ rằng người kia sẽ nhảy ngay vào chỗ nguy hiểm mà không biết nó nguy hiểm như thế nào.

Tôi có thể nói dối bằng cách nói với Ellen rằng tôi sẽ không làm bất cứ điều gì nguy hiểm nữa, nhưng cô ấy sẽ không tin tôi. Thật ra, tôi sắp dấn thân vào một việc còn nguy hiểm hơn.

“Tớ hiểu rồi, dù tớ có nói gì đi chăng nữa thì cũng vô ích thôi.”

Ellen trông như thể đã bỏ cuộc.

Ellen không thể thuyết phục tôi. Tôi sẽ không sống như tôi đã sống nếu những lời đơn giản có thể lay chuyển quyết tâm của tôi.

“Nếu cậu chết, thì tớ cũng sẽ tự sát theo,” Ellen cảnh báo tôi.

“Nếu cậu đặt mạng sống của mình vào tình thế nguy hiểm, điều đó có nghĩa là cậu cũng sẽ đặt mạng sống của tớ vào tình thế nguy hiểm. Hãy ghi nhớ nó trong tâm trí.”

Ellen đang cảnh báo hay đe dọa tôi?

Đó là một lời cảnh báo, có thể là một lời đe dọa, nhưng cuối cùng, nó chẳng là gì nhiều.

Chúng chỉ là những từ đến rồi đi.

Tuy nhiên, chẳng phải đó cũng là tất cả những gì về cuộc sống hay sao?

"Đó là quyết tâm của tôi."

Tôi đáp lại những lời đó ngay với cô ấy. Ellen trở mắt nhìn tôi. Tôi muốn nói lời cuối cùng, vì vậy cô ấy có vẻ tức giận theo một nghĩa khác so với trước đây.

Ellen gửi Lament trở lại và nhặt thanh kiếm luyện tập của cô ấy trong khi ném một thanh về phía tôi.

"Nghe đây..."

Ellen chĩa thanh kiếm luyện tập của mình vào tôi.

"Nếu định tập luyện quá sức với cơ thể yếu ớt đó, thì cậu nên luyện tập nhiều hơn nữa."

Sự khiêu khích của Ellen không thực sự có tác dụng với tôi.

Rốt cuộc, tôi thực sự yếu đuối.

"Đúng vậy."

*Kakang!

Ellen lao vào tôi, và tôi đỡ được thanh kiếm của cô ấy,

Tôi nhìn thấy nhiều cảm xúc cuộn xoáy trong mắt Ellen khi cô ấy quét qua tôi để tìm bất kỳ sơ hở nào.

Cuối cùng, buổi tập ngày hôm đó đã không diễn ra tốt đẹp như vậy.

Đó không thực sự là luyện tập—đó chỉ là một cuộc chiến.

*Ching!

“Kuhk!”

Có vẻ như chúng tôi nhận ra rằng nói nữa sẽ chỉ để lại những vết sẹo vĩnh viễn trong trái tim chúng tôi. Đó là điều mà chúng tôi không bao giờ có thể hoàn tác được.

Thay vì làm tổn thương trái tim của nhau, chúng tôi đã chọn phá vỡ cơ thể của mình.

Tất nhiên, cơ thể tôi bị tổn thương nhiều hơn.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

momo Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading